

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!

Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Ririro

De Kerstbelofte

Er was eens een harpist die zulke prachtige muziek speelde en zulke mooie liederen zong dat zijn roem zich door het hele land verspreidde. Uiteindelijk hoorde de koning over hem en stuurde boodschappers om hem naar het paleis te halen.

"Ik zal niet eten of slapen voordat ik uw gezicht heb gezien en het geluid van uw harp heb gehoord." Dit was de boodschap die de koning aan de harpist stuurde.

De boodschappers herhaalden het steeds opnieuw, totdat ze het uit hun hoofd kenden. Toen ze bij het huis van de harpist aankwamen, riepen ze:

"Gegroet, harpist! Kom naar buiten en luister, want we hebben iets te vertellen dat je blij zal maken."

Maar toen de harpist de boodschap van de koning hoorde, werd hij verdrietig. Hij had immers een vrouw, een kind en een klein bruin hondje. Hij vond het jammer dat hij hen moest verlaten, en zij vonden het jammer dat hij wegging.

"Blijf bij ons," smeekten ze; maar de harpist zei:

"Ik moet gaan, want het zou onbeleefd zijn om de koning teleur te stellen. Maar net zo zeker als hulstbessen rood zijn en dennen groen, zal ik met Kerstmis terugkomen om mijn deel van de kerstpudding te eten en kerstliederen te zingen bij mijn eigen haardvuur."

En toen hij dit beloofd had, hing hij zijn harp op zijn rug en ging met de boodschappers naar het paleis van de koning.

Toen hij daar aankwam, verwelkomde de koning hem met vreugde en er werden veel dingen ter ere van hem gedaan. Hij sliep op een bed van het zachtste dons en at van een gouden bord aan de tafel van de koning zelf; en toen hij zong, stond iedereen en alles, van de koning zelf tot de muis in de voorraadkast van het paleis, stil om te luisteren.

Maar wat hij ook deed, of hij nu aan het feesten was of aan het rusten, aan het zingen of aan het luisteren naar lofzangen, hij vergat nooit de belofte die hij aan zijn vrouw, zijn kind en zijn kleine bruine hondje had gedaan. En toen de dag voor Kerstmis aanbrak, nam hij zijn harp in zijn hand en ging naar de koning om afscheid te nemen.

De koning wilde niet dat de harpist hem zou verlaten, en hij zei tegen hem:

"Ik zal je een paard geven dat wit is als melk, glanzend als satijn en snel als een hert, als je met Kerstmis voor mijn troon blijft spelen en zingen."

Maar de harpist antwoordde: "Ik kan niet blijven, want ik heb een vrouw, een kind en een klein bruin hondje. Ik heb hen beloofd om met Kerstmis thuis te zijn, zodat ik mijn deel van de kerstpudding kan opeten en kerstliederen kan zingen bij mijn eigen haardvuur."

Toen zei de koning: "Als je met Kerstmis voor mijn troon blijft spelen en zingen, zal ik je een prachtige boom geven die nooit kaal is, in zomer of winter. En zilver en

goud zullen voor je vallen wanneer je aan dit kleine boompje schudt."

Maar de harpist zei: "Ik kan niet blijven, want mijn vrouw, mijn kind en mijn kleine bruine hondje wachten op me. Ik heb ze beloofd om met Kerstmis thuis te zijn om mijn deel van de kerstpudding te eten en kerstliedjes te zingen bij mijn eigen haardvuur."

Toen zei de koning: "Als je met Kerstmis één melodie speelt en één lied zingt, krijg je van mij een fluwelen gewaad om te dragen en mag je hier naast mij zitten met een ring aan je vinger en een kroon op je hoofd."

Maar de harpist antwoordde: "Ik blijf niet, want mijn vrouw, mijn kind en mijn kleine bruine hondje wachten op mij. Ik heb hen beloofd om met Kerstmis thuis te zijn om mijn deel van de kerstpudding te eten en de kerstliederen te zingen bij mijn eigen haardvuur." En hij wikkelde zijn oude mantel om zich heen, hing zijn harp op zijn rug en verliet het paleis van de koning zonder nog een woord te zeggen.

Hij was nog niet ver, toen de kleine witte sneeuwvlokjes uit de lucht kwamen dwarrelen.

"Harpist, blijf," leken ze te zeggen, "Ga vandaag niet naar buiten." Maar de harpist zei: "Ook al sneeuwt het, maar ik moet gaan, want ik heb een vrouw en een kind en een klein bruin hondje; en ik heb ze beloofd om met Kerstmis thuis te zijn om mijn deel van de kerstpudding te eten en de kerstliederen te zingen bij mijn eigen haard."

Toen viel de sneeuw dik, en snel. De heuvels en de valleien en de heggen en rotsen waren wit. De paden waren allemaal verborgen onder de sneeuw, en er

waren sneeuwduinen als bergen op de weg van de koning. De harpist struikelde en de harpist viel, maar hij wilde niet terugkeren; en terwijl hij reisde ontmoette hij de wind.

"Broeder harpist, keer u om, smeeek ik u; Ga vandaag niet verder," zong de wind, maar de harpist schonk er geen aandacht aan.

"Er kan sneeuw vallen en er kan een wind waaien, maar ik moet doorgaan," zei hij, "want ik heb een vrouw, een kind en een klein bruin hondje. Ik heb hen beloofd om met Kerstmis thuis te zijn om mijn deel van de kerstpudding op te eten en kerstliedjes te zingen bij mijn eigen haardvuur."

Toen blies de wind een ijzige windvlaag. De sneeuw bevroor op de grond

en het water bevroor in de rivieren. De adem van de harpist bevroor in de lucht, en ijspegels zo lang als het zwaard van de koning hingen aan de rotsen langs de weg van de koning. De harpist huiverde en de harpist beefde, maar hij wilde niet terugkeren; en na

verloop van tijd kwam hij bij het bos dat tussen hem en zijn huis lag.

De bomen in het bos kraakten en bogen in de wind, en ze leken allemaal te zeggen:

"Duisternis valt, de nacht is nabij; Harpist, stop! Waag je hier niet." Maar de harpist wilde niet stoppen. "Er kan sneeuw vallen, er kan wind waaien en de nacht kan komen, maar ik heb beloofd om voor Kerstmis thuis te zijn om mijn deel van de kerstpudding te eten en de kerstliederen te zingen bij mijn eigen haardvuur. Ik moet doorgaan."

En hij ging door tot het laatste sprankje daglicht verdween en er overal duisternis was. Maar de harpist was niet bang voor het donker.

"Als ik niet kan zien, kan ik wel zingen," zei hij, en zijn lied galmde vrolijk door het bos.

De sneeuw hield op met vallen, de wind hield op met waaien, de bomen in het bos bogen zich om te luisteren en lieve kinderen, terwijl hij zong, veranderde de duisternis in wonderbaarlijk licht en vlakbij zag de harpist de open deur van zijn huis.

De vrouw, het kind en het kleine bruine hondje keken en wachtten, en ze verwelkomden de harpist met grote vreugde. De hulstbessen waren rood in de kerstkransen; hun kerstboom was een jonge groene pijnboom; de kerstpudding zat vol pruimen; en de harpist was gelukkiger dan een koning toen hij weer bij zijn eigen haard kerstliederen aan het zingen was.